

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J. przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 września 2010 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 30 października 2009 r., oddalił apelacją Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w J. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego z 15 stycznia 2009 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania powód podnosi, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, to jest art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków (Dz. U. z 2006 r., Nr 123, poz. 858 ze zm.), który to przepis wprowadza definicję przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.
2. Na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Dlatego art. 398⁴ k.p.c. przewiduje wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwia stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na wyjaśnieniu, czyli na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, lecz musi opierać się na argumentacji jurystycznej w postaci wyводу uwzględniającego zarówno dotychczasowe orzecznictwo (lub wskazującego jego brak) z zakresu przedstawionego zagadnienia prawnego, jak i poglądy doktryny.
3. Uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie do rozpoznania wniesionej przez niego skargi kasacyjnej nie zawiera wyводу odpowiadającego wskazanym powyżej wymogom. Z utrwalonego, powołanego powyżej orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego istoty tzw. przedsądu wynika jednoznacznie, iż na tym etapie postępowania ze skargi kasacyjnej rolą Sądu Najwyższego nie jest poszukiwanie okoliczności przemawiających za przyjęciem skargi

kasacyjnej do rozpoznania w uzasadnieniu zarzutów przedmiotowej skargi. Zakres kognicji Sądu Najwyższego wyznacza treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. W braku powołania w przedmiotowym uzasadnieniu stosownej argumentacji, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zasadne.

4. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.